

Amikor elhagyják az embert... (?)

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Márk szerinti evangélium 16. fejezetének a 14.-től a 20. verseiben a következőképpen: „Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívúságukat, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt. Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak. Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbára ült. Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.” – Feltámadt Urunk! Köszönjük, hogy hitetlenségeink és keményszívúségeink után újra és újra visszafogadsz minket magadhoz. Köszönjük, hogy feladatot bízol ránk. Köszönjük, hogy a Mennyei Atya jobbán együtt munkálkodsz velünk. Kérjük, hogy teremtsd meg bennünk a minderre való alkalmasságot – ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

„Az Úr mennybemenetelét úgy kell ünnepelnünk, hogy vele együtt felemelkedjünk. Az Úr feltámadása a mi reményünk, mennybemenetele a mi megdicsőülésünk. Sursum corda! Emeljük föl szívünket! Legyen fent a szívünk az Úrnál. De vigyázzunk! Ha fenn van a szívünk – *de nem az Úrnál* – akkor hamis büszkeségben vagyunk. Ha azonban az Úrnál van fenn a szívünk – az menedéket jelent, hiszen a zsoltáros is ezt mondja: „Uram, te vagy a mi menedékünk” (Zsolt 89,1) – *így kezdte Szent Ágoston az igehirdetését ezen az ünnepen.*

Az igazságszókánk elején Jézus megjelenik a Júdás halála után immár csak tizenegy apostolnak – és leszidja őket hitetlenségükért és keményszívúságukért. Mi volt ez a hitetlenség és keményszívúság? Emlékezzünk vissza arra, hogy mit írnak a Márk szerinti evangélium a mai ígét megelőző versei. Jézus üres sírjánál ezt mondja két angyal a Jézust kereső magdalai Máriának, Máriának, Jakab anyjának és Saloméának: „Ne féljétek! A názáreti Jézust keressétek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. ... Menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek. Kijöttök, elfutottak a sírbolttól, és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek. ... Majd Jézus megjelent a magdalai Máriának. Ő elment, és megvitte a hírt – de nem hittek neki. ... Azután más alakban jelent meg az emmausi tanítványoknak. Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek – de nekik sem hittek. (Mk 16,6-13) Nem mernek elmondani semmit. Ha pedig valaki elmond valamit, annak nem hisznek.

Kedves Testvéreim! Nem ilyen hitetlenek és keményszívűek vagyunk saját magunk is? Dehogynem... A görög eredeti szöveg szerint szklerokardiában szenvedünk. Milyen sokszor ilyen szklerózisos, azaz: száraz, kemény, érdes, makacs, merev, hajthatatlan, rideg, konok, irgalmatlan, és könyörtelen a mi szívünk is? Nem meri átengedni magán és hirdetni a jóságot, senkinek nem mond el semmit – mert fél. Nem meri befogadni a jóságot, és senkinek nem hisz el semmit. Kedves Testvéreim! Nézzünk magunkba – és mélyedjünk el a mi törpeségünkön.

Amikor a törpeségünk tudatának a legmélyére bekerültünk, és ott ülünk az asztalnál a tizeneggyel – *ugyanolyan megsemmisült lélekkel, mint ők* – **akkor jön a kegyelem!** A jó hír, az evangélium maga. **A feltámadt Úr** megjelenik az életünkben, és **úgy szabadít meg minket a hitetlenségtől, hogy szolgálatba állít bennünket.** Minden alkalmatlanságunk ellenére – megbízik bennünk. Maga mellé emel. Mert nem azért szeret minket, amit addig tettünk – hanem azért szeret minket, amit Ő bennünk újra és újra megteremt.

Mi az a szolgálat, amelyet az Úr ránk bíz? „Menjetek el szerte a világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15) Az oltár előtt felolvasott igében ugyanez így hangzott: „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt – a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

Hát akkor most hogyan van ez? Ördögöket kezdünk kiűzni? Új nyelveken kezdünk el beszélni? Csak úgy dőlnek a nyelvvizsga papírok maguktól a fiókjainkba? Sorra járjuk az állatkerteket, kígyókat veszünk a kezünkbe, és nem harapnak meg? Vagy ha mégis, akkor a seb ott helyben begyógyul? Bedobunk három liter szatmári szilvapálinkát egy ültő helyünkben, és nem árt nekünk? Az orvostanhallgatóknak csak egyet kell megtanulni minden vizsgára: ráteszem a kezem a betegre, és ott helyben meggyógyul? És ha mindez nincs így, akkor humbug az egész, nincs bennünk semmi hit – és nem is kaptunk?

Az Apostolok Cselekedeteinek könyvében felsorolt csoda-történetek a kereszténység első szakaszára voltak jellemzőek. Isten az ő hitetlen népét nagyon nyilvánvaló eszközökkel is meg akarta győzni. Érdekes dolog látni azt, hogy mindez ma is így van – ott, ahol a kereszténység éppen elindul és terjed. Így volt a pünkösdi egyház indulásakor is, és **mai is így van Afrika, vagy Ázsia eldugott részeiben. Nagyobb lenne ott a hit? Nem gondolom. Nem maradtak a mi számunkra jelek? Ezt sem gondolom.** De hiszen itt ültök ma, egy hétköznap este. Pedig nincs itt sem pizza, sem virsli, sem sör, sem buli. Itt csak Isten ígéje van. Krisztus teste és vére. Mégis itt vagytok. Mi ez – ha nem jel?

Nincs itt ördögűzés? – Hány és hány ember könnyebbült már meg egy ilyen istentiszteleten, vagy a feloldozás során, vagy egy egyéni beszélgetésben? Nincs itt nyelveken szólás? – Hát mi az, amikor új látásod lesz arról, hogy mit jelent Isten ígéje? Nincs itt sérthetlenség? No persze. Nem az istenkísértésekről beszélünk. De arról igenis beszélhetünk, hogy bátran bele merhettek vágni a Nagybetűs Életbe. Bátran nekikezdhettek egy hivatásnak, egy új szakmának, egy új iránynak. Bátran elkezdhettek családot építeni. Ki mondta, hogy ez nem veszélyes? Hát persze, hogy az! Ezer sztoritok van erről. De ha ott van mellettünk Jézus – akkor továbbjutunk. Mindebben. Végezetül: nincs itt gyógyítás? Az igaz, hogy nem sorakoznak az eldobott mankók a MEŐT előterében. De hány és hány lelki seb kapott már enyhülést akár egy testvéri beszélgetés, akár egy ölelés vagy mosoly által? És ha a lélek elkezd gyógyulni, akkor a test is elindul efelé.

Kedves Testvéreim! Merjük felvállalni a rázós helyzeteket. Mert Urunk velünk van, és segít nekünk mindebben. „Hahó, Péter! Ébresztő! Urunk velünk van, és segít nekünk mindebben? De hát éppen ma azért vagyunk itt, mert felment a mennybe! Itt hagyott bennünket.” Az angyaloknak az oltár előtti igében halott szavával válaszolok: Budapesti egyetemisták! „Miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” (ApCsel 1,11) „Nagyszerű, Péter! Profin ki vagyunk ezzel segítve! És az mikor lesz? A kereszténység kétezer éve vár már erre, és sehol semmi...”

Sehol semmi?? **Jézus éppen azért ment el az ő feltámadt testi valójában, hogy mindenütt jelen lehessen!** Mit gondolsz? Hányan férnék közel hozzá, ha csak a testi valójában lenne itt? Húszan? Egymást agyontaposva – negyvenen? Hiszen már az összes evangélium is arról számolt be, hogy nem lehetett Jézushoz férni – akkora volt a tömeg. A vérfolyásos asszony a csak hátulról a ruhája szegélyét érinthette meg (Mt 9,20). A bénát a tető megbontásával eresztették le hozzá a barátai (Mk 2,4). Vagy úgy lenne, mint Mr. Smith a Mátrixban? Hatvanezer klónozott Jézus mászkálna szanaszét a világban? Minden sarokra jutna egy? Hát az elég kiábrándító lenne...

Jézus azt kérte a Mennyei Atyától a főpapi imádságában, hogy „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet” (Jn 17,24). És amit Jézus kér, azt a Mennyei Atya *meg nem tagadja*, hiszen Jézus és az Atya egyek (Jn 17,22). **Jézus itt van velünk „minden nap a világ végezetéig”** (Mt 28,20). **Az Úr együtt munkálkodik velünk** (Mk 16,20) – ahogyan a mai igeszakaszunk mondja. Ahogyan Ady megfogalmazta: „Mikor elhagytak – Mikor a lelke roszkadozva vittem – Csöndesen és váratlanul – Átölelt az Isten.” Vagy ahogyan egy X. századi himnusz mondja: „Az égnek és nekünk ez a nap közös nagy vígságot hozott: nekik, mert köztük megjelent, nekünk, mert el sem távozott.” Az Úr mennybemenetelét úgy kell ünnepelnünk, hogy vele együtt felemelkedjünk. Emeljük föl szívünket! Ámen.